

مانند تهدید امنیت دیگر اعضا، مرتبط و به هم وابسته است. اما بوزان این گزاره را به‌طور گسترده‌ای در پژوهش‌های خود و به‌طور خاص در ویرایش دوم کتاب خود «مردم، دولت‌ها و هراس» در سال ۱۹۹۱ به کار برده است و به‌عنوان یک مفهوم کلیدی، وارد ادبیات روابط بین‌الملل شد (Rafie & Mazlomi, 2011). بوزان با ارائه یک تعریف جامع، مجموعه امنیتی منطقه‌ای را چنین تعریف می‌کند: مجموعه‌ای از کشورها که در یک منطقه جغرافیایی با پیوستگی سرزمینی در همسایگی یکدیگر قرار دارند و محافظت و برقراری امنیت برای یکدیگر به‌عنوان گزاره‌ای اصلی، میان این کشورها بوده و مخاطره افتادن امنیت یک کشور از این مجموعه، به‌مانند این است که امنیت دیگر اعضا نیز به مخاطره افتاده است (Buzan & Waever, 2009).

همان‌گونه که در تعریف نمایان است، مجموعه امنیتی منطقه‌ای دارای مشخصه‌های زیر است: اول، حوزه جغرافیایی مشترک: بر مبنای تعریف بوزان یک مجموعه امنیتی منطقه‌ای، کشورهایی را شامل می‌شود که به لحاظ سرزمینی و جغرافیایی، اشتراکاتی داشته باشند (مانند کشورها در منطقه آسیای مرکزی). دوم، منافع مشترک: کشورهای این‌گونه مناطق، منافع مشترک و همانندی داشته باشند، به‌گونه‌ای که تأمین منافع هر کشور به‌مانند تأمین منافع دیگر کشورهای عضو است، که طیفی از منافع سیاسی، امنیتی، اقتصادی و فرهنگی را شامل می‌شود (مانند منافع اقتصادی در حوزه‌های انرژی و مسیرهای انتقال انرژی در منطقه آسیای مرکزی). سوم، تهدیدات مشترک: همان‌طور که منافع کشورهای عضو مشترک است، بنابراین تهدیداتی که از خارج برای منطقه شکل می‌گیرد نیز مشترک خواهد شد. این‌گونه تهدیدات در شکل‌های گوناگون و با توجه به محیط جغرافیایی و ژئوپلیتیک آن، اشکال حکومت‌ها و چگونگی تعامل آنها با محیط پیرامونی و فراپیرامونی گسترش می‌یابد. چهارم، داشتن الگوی دوستی و دشمنی: ترس و هراسی که نسبت به یک موضوع بیش از هر مسأله دیگری خود را میان کشورهای منطقه نشان می‌دهد (مانند حضور قدرت‌های فرامنطقه‌ای در آسیای میانه). پنجم، همانندی‌ها و تشابهات نژادی یا فرهنگی: که شکل و ساختار مجموعه‌های امنیتی